

TIFFANY REISZOVÁ

ANJEL

RODENÍ HRIEŠNICI

TIFFANY REISZOVÁ

ANJEL
RODENÍ HRIEŠNICI

2. KNIHA

Roky v znamení rubínu

Z anglického originálu The Angel (Published by Harlequin Books S. A.)
preložila Miriam Ghaniová

Zodpovedná redaktorka Ľubica Janeva a Jela Krajčovič
Jazyková redakcia Silvia Palušková
Grafická úprava Design Amorandi

Vydalo Vydavateľstvo Zelený Kocúr, s. r. o., Šamorín,
Slovensko v roku 2020
www.zelenykocur.sk

Tiffany Reisz
THE ANGEL
Copyright © 2012 by Tiffany Reisz
Translation © 2019 by Miriam Ghaniová

Slovak edition © 2020 by Vydavateľstvo Zelený Kocúr
Pre čitateľov nad 18 rokov.

Tlač: Gelbert
ECOpriint

ISBN 978-80-89761-58-6
EAN 9788089761586

Všetky práva vyhradené. Nijaká časť tejto knihy sa nesmie reprodukovať alebo ukladať vo vyhľadávacom systéme ani byť prenášaná v akejkoľvek forme či akýmkoľvek spôsobom elektronicky, mechanicky, kopírovaním, nahrávaním, alebo iným spôsobom rozširovaná bez predchádzajúceho výslovného písomného súhlasu vydavateľa.

Venujem Gine Scaleraovej, môjmu anjelovi.

Chýbaš mi.

Venujem Eve, prvej Rodenej hriešnici.

A Andrewovi Shafferovi. Velké vody...

Prvá část

.....

„Pizza.“

Nora takmer visela dolu hlavou z postele a cez okno sledovala, ako sa po podlahe pohybujú slnečné lúče. Søren do nej znova vrazil a ona od rozkoše zastonala.

„Eleanor, myslíš v takýchto chvíľach na jedlo?“ Søren ešte viac pritvrdil a urobil sa, lebo sa nekontrolovateľne zachvel.

Nora sa v duchu usmiala na absurdnosti, že sa v tejto polohe rozprávajú o takých veciach. Aj ona prežila orgazmus a dokončila myšlienku. „Ty si mi povedal, že už nesmiem v nedeľu kliať. Takže ‘pizza’, inak nestihnem omšu, pane.“

Søren sklonil hlavu a pobožkal ju na krk.

„Viem, že aj tvoj kňaz bude nespokojný, ak budeš meškať,“ šepol jej do ucha.

„Preto mi musí môj kňaz odviazať nohy.“

Søren vstal a prehliadol si ju. Nevinne zaklipkala mihalnicami.

„Popros,“ povedal a Nora zastonala. Ten prekliaty sukin syn.

Nikdy nepovedal nič, čo by aj jej nevírilo v mysli. Lenže ona nikdy nahlas nekliala.

Søren jej priložil prst na pery.

„Už nestonaj, ale popros.“

Nora najprv zaťala zuby a potom sa zhlboka nadýchla.

„Pane, prosím, pustite ma, aby som odvliekla svoj zadok domov, osprchovala sa, zjedla aspoň raz v tomto týždni raňajky, hodila na seba nejaké oblečenie a odviezla sa naspäť do kostola, aby som mohla sedieť vo svojej lavici a tváriť sa zbožne, a pritom si vás predstavovať nahého, ako so mnou šokujúco hrešíte. Povedzte, je Boh proti tomu? Kým ste ešte na mne.“

Søren ju plesol po zadnej strane stehna tak silno, až vykričala. Potom sa načiahol a rozviazal jej hodvábne šnúrky na členkoch. Neochotne z nej zliezol a obrátil sa na bok.

Nora bola konečne voľná a chystala sa vstať z postele.

Søren si oprel hlavu o ruku a lenivo sa vystrel na bielej plachte. Nie, nepozrie sa naňho. Keby sa pozrela, zaliezla by naspäť.

„Ponáhľaj sa, maličká?“

„Aby som ťa opustila? Nie. Nechcem však meškať na omšu a vyslúžiť si tento týždeň ďalšiu bitku. Takže vlastne áno.“ Søren ju poláskal na lýtku a Nora sa obrátila, aby naňho zarezla. „Naozaj chcete, aby som meškala, pane?“

Søren vzdychol a odtiahol ruku. Nebolo to fér. Fara bola od kostola len dve minúty pešo. Bol muž a nemusel si robiť starosti, čo si oblečie. Søren sa dokázal pripraviť za desať minút.

„To je zlomyseľné obvinenie, Eleanor. Pravdaže som nikdy nechcel, aby si meškala. Si predsa vzor pre mladých ľudí v kostole.“

Nora sa uškrnula, krátko sa zasmiala a začala si zbierať veci. Vzala svoju blúzku zo stĺpa postele, kam si ju večer zavesila, sotva ju začal Søren zbavovať zdravého rozumu. Sukňa ležala pokrčená na zemi, kde pristála, keď jej ju Søren rozzipsoval, prehovel ju cez posteľ a priviazal členkami k rozporke. Niekde pod posteľou si našla podprsenu, nohavičky mala doma v zásuvke. Pri Sørenovi takmer nikdy nenosila spodnú bielizeň, lebo to bolo kontraproduktívne.

„Vzor? Nora Sutherlinová, autorka erotických románov, bývalá domina. Som rada, že vás spoznávam.“ Vystrela ruku, aby mu ju podala, ale Søren na ňu len pozrel so zdvihnutým obočím.

„Si vzor pre Michaela. Obdivuje Ťa.“

„Michael je predsa jeden z nás, pane.“ Usmiala sa pri spomienke na Sørenov dar, ktorý jej dal minulý rok pri príležitosti ich výročia: asi najkrajšieho panica na svete. Bol krásny, iný a po krk sa topil v problémoch. „Pravdaže som jeho slabosť. Alebo vlhké miesto. Tak či onak, takí sladkí hlupáčikovia by nemali na mňa v kostole pozerat.“

Nora strčila nohy do topánok a Søren vstal z postele. Srdce jej bilo už pri pohľade na jeho dokonalé, vyšportované nahé telo, ktoré sa k nej blížilo. Nikto, kto by ho teraz videl, by neuveril, že Søren má štyridsaťsedem rokov. Nik ho dnes v noci ani ráno nevidel, ako ju bije a opakovane si ju berie v rôznych ponižujúcich polohách. Nikto by ani nespíval o tom, že je toho schopný vážený katolícky kňaz, najuznávanejší v celom Novom Anglicku.

„Dávaš im nádej, že dospelý katolík nemusí byť taký konvenčný a povýšenecký.“

„Chceš tým povedať deťom, že som super, však?“

„Presne tak.“

Obrátila sa k nemu tvárou, aby ho letmo pobožkala na rozlúčku. On sa namiesto toho zohol a dlho, vlastnícky ju pobožkal na ústa. Nikto ju nikdy tak nebožkával ako Søren a mala pocit, akoby bol v jej tele, hoci ju len božkával. Asi po piatich minútach vášnivých božkov sa Søren konečne odtiahol.

„Eleanor, naozaj by si sa mala prestať šuchtať.“ V sivých očiach sa mu zalesklo.

Nora naňho zazrela. „Ty bas...“ začala, no Søren na ňu zagánil ešte viac. Bože, to, že nesmie nadávať v nedeľu, ju zabije.

Vynašla sa. „Bašta zlých úmyslov. Veď ty si ma päť minút bozkával, nie ja, preboha!“

„Mladá dáma, ak neprestaneš používať Božie meno nadarmo, zavediem do nášho vzťahu trstenicu. Naozaj sa sťažuješ na to, že som ťa bozkával?“

„Áno. Podvádzaš. Chceš, aby som meškala, aby si mal dôvod ma biť.“

„Ako keby som potreboval nejaký dôvod.“ Søren sa na ňu usmial a Nora nevedela, či by ho radšej znova pobožkala alebo mu jednu strelila.

„Idem, maj sa. Lúbim ťa. Nenávidím ťa. Lúbim ťa. Uvidíme sa o jedenástej a dnes budem veľmi vnímavo počúvať tvoju kázeň a nebudem pritom spomínať na minulú noc. Nič však nesľubujem.“

Nora vykročila k dverám.

„Eleanor, nezabudla si na niečo?“

Nora sa obrátila na päte a vrátila sa k nemu. Objala ho okolo šije.

„Zabudla, pane?“

Nahol sa, aby ju znova pobožkal.

„Posteľ.“

Nora prevrátila oči. Odtiahla sa od neho, rýchlo upravila posteľ a ponatriasala vankúše rázne ako hurikán.

„Tak, pane. Už ste šťastný?“

Søren si ju pritiahol do náručia a prešiel jej prstami po líci.

„Si tu. Pravdaže som šťastný.“

Nora pri jeho dotyku a slovách vzdychla. V priebehu rokov, ktoré spolu so Sørenom strávila – nádherných desať rokov, až prišiel ten incident a opustila ho –, zvyčajne spolu prežívali dve až tri noci týždenne. Potom sa na päť rokov rozišli, ale ona sa k nemu vrátila. A od návratu spolu trávili takmer každú voľnú chvíľu, ktorú mohli – na fare, v dome ich priateľa Kingsleyho na Manhattane alebo v Ôsmom kruhu, známom

sadomasochistickom klube, kde Søren doslova uctievali. Nerada ostávala po tieto dni sama doma. Dom sa jej zdal priveľký, príliš prázdny, nadmieru tichý.

Søren jej pustil tvár a chytil ju okolo krku. Začula šfuknutie a Søren jej zložil biely kožený obojok. Ako vždy, keď jej ho snímal z krku, pocítila prázdno a stislo jej srdce. Søren otvoril škatuľku z ružového dreva na nočnom stolíku, vybral svoj biely kňazský golier a vymenil ho za Norin obojok.

„*Jeg elsker dig. Du er mit hjerte.*“

Lúbim ňa. Si moje srdce.

Nora teatrálne prikývla a hodila sa mu na hrud’.

„Vieš, ako veľmi ma vzrušuje, keď hovoríš po dánsky?“

„Viem. Teraz už choď. Prídeš neskoro a ja verím, že si spomínaš, čo sa stalo, keď si naposledy meškala na omšu.“

„Spomínam. Skôr som si to užila, takže to nepovažujem za hrozbu.“

„Môžem ti pohroziť týždňom celibátu, ale ja nebudem meškať, takže nemám dôvod trestať sám seba. Eleanor, rozmýšľala si, že by si sa mohla presťahovať aj bližšie? Uvažovala si o tom?“

Samozrejme. Asi päť sekúnd a potom sa rozhodla, že by si radšej odrezala ruku, ako predala svoj dom.

„Mám svoj dom rada. Chcem si ho nechať.“

„Túžiš si nechať dom, alebo spomienky, ktoré máš rada?“

Nora sa zahľadela do zeme.

„Prosím, nenúť ma sťahovať sa.“

Søren ju žiadal už dlhšie ako rok, aby sa presťahovala bližšie k nemu a ku kostolu. Vtedy povedala nie a odmietala aj teraz. Vedela, že jej môže prikázať, aby sa presťahovala bližšie, a ona by ho poslúchla. Tak ďaleko to však ešte nezašlo, aby jej to Søren nariadil. Nora sa od neho odtiahla.

„Uvidíme sa po omši, dobre?“ opýtala sa ešte vo dverách do spálne. Nedeľné popoludnia patrili im. Farníci vždy necha-

li Sørena v nedeľu popoludní osamote. Predpokladali, že sa modlí. Nebolo to celkom tak.

„Iba ak by sa nám postavil do cesty nejaký Boží zásah.“

„Boží zásah? Napríklad aký, otec Stearns?“ Nora arogantne pohodila vlasmi. „Boh by to mal vedieť lepšie.“

Ešte raz sa naňho usmiala cez plece. Určite mal tú najkrajšiu tvár z mužov, ktorých kedy poznala. Najkrajšiu tvár, najmilšiu myseľ, najpodlejšie libido, najsexi telo a najoddanejšie srdce. Žila bez neho päť rokov, z nich celé štyri v agónii. A teraz boli už viac ako rok zasa spolu a všetko bolo dokonalé.

Takmer dokonalé.

Michael sa ako zvyčajne zobudil skôr, než mu zazvonil budík. Ležal v posteli s rukou v boxerkách a uvažoval, že by to bolo ešte zábavnejšie, keby bol priviazaný. Otcovi S však slúbil, že si nebude viac ubližovať. Otec S nemal námietky proti erotickému zväzovaniu, ale zakázal Michaelovi, aby to robil sám. „Takmer sme ťa už raz stratili, Michael. Už by som to radšej nezopakoval,“ povedal mu otec S a Michael vedel, že by si nikdy neodpustil, keby jeho kňaz – ktorý mu zachránil život – musel ešte raz prejsť tou istou nočnou morou.

Takže namiesto toho Michael radšej zatvoril oči a predstavil si, ako ho uväzuje Nora Sutherlandová. Ako vedie do seba jeho úd a stíska ho vnútornými svalmi a on od rozkoše zatvára oči. Fungovalo to ako zvyčajne a Michael sa silno urobil do ruky.

Najprv sa utrel do papierovej vreckovky, potom vstal a zamieril do sprchy. Sprchoval sa dlho, dlhšie ako chlapci v jeho veku. Pravdaže, ostatní chlapci v jeho veku nemuseli niesť na pleciach toľkú farchu a nemali záujem o sebapoškodzovanie.

Horúca voda nebola taká hrozná ako vriaci vosk a predstavovala to najlepšie, čo mal v tej chvíli poruke.

Michael sa osprchoval, utrel a obliekol. Vysušil si dlhé vlasy a zviazal ich do chvostíka nízko na temene hlavy. Vyžehlil si bielu košelu a čierne nohavice, dokonca si uviazal aj kravatu. Nie z erotických dôvodov, iba ak by počítal, že urobí dojem na Noru Sutherlinovú.

Ako zvyčajne, skôr ako vyšiel zo svojej izby, vyhrnul si rukávy a potrel si tekutým vitamínom E biele jazvy na oboch zápästiach. Vitamín mal pomáhať ich hojeniu a vyblednutiu, ale zatiaľ bol účinok minimálny. Na pravé zápästie si navliekol široký kožený remeň a na ľavé kus čiernej pružnej tkaniny. Potom zamieril do matkinej izby.

Michael zaklopal na dvere.

„Chod' bezo mňa,“ povedala ako vždy, no on sa musel za každým ohlásiť. „Nechaj mi auto. Dnes dopoludnia mám povinnosti.“

Nechaj auto... Super. Dobre teda, veď Kostol svätého srdca bol odtiaľ len niekoľko blokov.

Nasadil si slnečné okuliare, cestou k dverám vzal skejtbord a ruksak a vyšiel na ulicu. Na skejte sa doviezol až pred vráta kostola, tam si ho strčil pod pazuchu. Skôr ako vošiel do svätostánku, zašiel na sekretariát, vytiahol z vaku papier a rýchlo ho odfaxoval.

Potom vošiel do chrámu a všimol si, že Nora ešte neprišla. Sadol si niekoľko lavíc odzadu, dva rady za Norino zvyčajné miesto. Jej malý tieň, sedemročný Owen Perry, už čakal, kým príde jeho slečna Ellie. Owen Noru zbožňoval – teda slečnu Ellie – a tú skutočnosť vôbec neskrýval. Počas bohoslužby sedel vedľa nej, dokonca sa jej občas skrútil v lone. Michael raz okolo nich prechádzal a všimol si, že Owen jej spí na kolene a Nora mu neprítomne prechádza prstami po čele. Obaja mali čierne vlasy. Každý si na prvý pohľad myslel, že Nora je chlapcova matka.

Michaela mrzelo, keď videl, ako sa to dieťa tisne k Nore. Žiarlil na malého chlapca, ktorý bez strachu dával najavo svoj vzťah a obdiv. Michael by jej vybozkával nohy, keby mu to dovolila. Okrem toho závidel aj Nore. Ona aspoň mala niekoho, kto sa jej nebál dotýkať na verejnosti. Michael si nespomínal, kedy naňho niekto naposledy siahol. Dokonca aj vlastná matka ho prestala objímať, keď od nich odišiel otec.

Nora nemala len ľudí, čo sa jej dotýkali na verejnosti. Mala aj otca S, ktorý to robil v súkromí. Michael sa v duchu bál, že niekto príde na to, čo je medzi otcom S a Norou. Všetci vedeli, že Nora píše erotiku, a v kostole ju mali radi ako nejakú celebritu. Otca S zasa uctievali. Nora a otec S sa do seba zaľúbili, keď ona mala len pätnásť. Michael sa bál, aby ich minulosť, ba čo horšie, prítomnosť, nevyplávala na povrch. Ani si nevedel predstaviť, ako zle by to mohlo dopadnúť.

Pozrel na hodinky a zistil, že má ešte dosť času, aby sa zbehol napiť vody. Rýchlo vstal a ponáhľal sa k dverám. Práve vychádzal von z kostola, keď prednými dverami vošla Nora v tesnej bielej sukni a čiernej blúzke šitej na mieru. Dlhé vlasy mala vyčesané do voľného uzla a na plných červených perách sa jej pohrával úsmev. Michael si mohol len predstavovať, čo s ňou dnes ráno otec S stváral, že sa tak usmieva. Smel si to len vybavovať v predstavách a často to aj robil.

Nora podišla k nemu a Michael stuhol. Nikdy sa nerozprávali, nie slovami, odkedy spolu strávili noc. Zvyčajne jej trochu kývol. Namiesto toho, aby mu kývla hlavou späť, Nora mu na okamih zovrela ruku vo svojej dlani. Stisla mu prsty a potom ho pustila. Odišla, ako keby sa medzi nimi nič nestalo.

Michael si pozrel na ruku. Ona sa ho dotýkala.

Zdvihol zrak, jeden zo ženatých mužov kongregácie, ktorý mal vo zvyku s Norou flirtovať, na nich civel. Zízal naňho a Michael si uvedomil, že je to závišť. Trochu sa vystrel a vrá-

til sa do svojej lavice. Cestou si to rozmysel a sadol si o dva rady dopredu, tam, kde sedávala Nora. Nepozrela naňho, rozprávala sa s Owenom o kresbe, ktorú jej nakreslil. Nora zrazu vystrela ruku a silno uštípla Michaela do stehna. Vedel, že zajtra tam bude mať modrinu.

Michael sa usmial. Bože, ako má rád nedele.

Suzanne sa zobudila v Patrickovom náručí. Hlava mu spočívala na jej holom bruchu a ústa mal pritisnuté na jej krku.

„Patrick, vážne. Spím.“ Odtisla ho. „Stále mám nevoľnosti z časového posunu.“

Patrick sa zasmial a uštípol ju do pleca. Reagovala tak, že sa obrátila na bok chrbtom k nemu.

„Sex je homeopatikum na podobné nevoľnosti. Niekde som to čítal.“

Suzanne zatvorila oči, vytiahla si prikrývku až po bradu a snažila sa spomenúť si, kedy presne sa včera rozhodla vyspať sa so svojím bývalým priateľom a povedala si, že je to dobrý nápad. Niekde medzi štvrtým a šiestym rumom s kolou.

„Včera v noci ti nestačilo?“ opýtala sa Suzanne. Nejasne si spomínala na dve alebo tri čísla – jedno v obývačke a dve v jej posteli. Možno to tretie ani nebolo.

„Z minulej noci si na veľa nespomínam. Večierok na privítanie.“ Patrick ju poláskal na krku.

„Patrick, vážne,“ prehodila Suzanne, keď pocítila na krížoch jeho erekciu. Patrick bol niekedy nenásytný, to bola jedna z jeho lepších vlastností. Nikdy mu to nepovedala.

„Je nedeľa ráno. Rozdajme si to, kým sú veriaci v kostole.“

„Ak spomínaš kostol, nezískaš si tým moju dobrú stránku, Patrick. Vlastne akúkoľvek, o ktorú máš záujem.“

Suzanne pocítila, ako sa Patrick pohol. Obrátila sa na chrbát a pozrela mu do očí. Neďaleko konvoja, s ktorým bola ešte pred dvoma týždňami v Kábule, vybuchla nastražená bomba.

Vtedy sa jej pred očami nezjavil vlastný život, ale Patrickova tvár – strapaté hnedé vlasy, hlboké oči a hravý úsmev. Ved' je to len jej bývalý, nahovárala si. Niekedy si nespomínala na dôvod, prečo sa s ním rozišla. Dnes ráno si však na to jasne spomenula.

„Doriti, Suz, nie som idiot. Nechcel som... Bože, bol som rád, že sa vraciaš, ale hneď to musím pokaziť.“

„Ticho,“ povedala, ale nie nejako príkro. „Tuším som počula fax.“

Vzala z podlahy Patrickovo tričko a cestou si ho obliekla. V kúte obývačky mala malú domácu kanceláriu a na zemi poukladané knihy a zápisníky. Čitatelia milovali jej články v novinách a časopisoch, lebo boli jasné a zreteľné. Tí istí čitatelia by asi boli prekvapení, keby videli, koľko chaosu potrebuje, aby stvorila také upravené, erudované príspevky.

Za druhou kopou kníh a notesov stál zaprášený fax. Na výstupe ležal jediný papier. Suzanne si všimla logo navrchu a vytreštila oči.

„Patrick?“

„Čo je?“ opýtal sa. Práve si zapínal džínsy a vchádzal do obývačky.

„Prečítaj si to.“ Strčila mu papier do rúk.

„Anonymný tip?“

„Pravdepodobne. Nijaký podpis. A dolu nie je ani číslo faxu, z ktorého to odišlo. Zvláštne.“

Suzanne sledovala, ako Patrick behá očami po papieri. Buď v šoku, alebo zmätku pokrútila hlavou.

„Myslíš si, že to je to, čo predpokladám?“

Suzanne si znova vzala list papiera a prečítala si ho. „Diecéza Wakefield. Vieš o nej niečo?“ opýtala sa.

Patrick si prešiel rukami po vlasoch a vystrel sa. Vedela, že to robí vždy, keď úporne premýšľa, ako keby mu Boh nad ním mohol dať odpoveď. „Wakefield... Wakefield... Malá diecéza

v Connecticute. Bezpečná, čistá, na predmestí. Trochu liberálna, mierne nudná.“

Suzanne si všimla zaváhanie v Patrickovom hlase.

„Len to vysyp, Patrick. Znesiem to.“

„Dobre,“ vzdychol. „Jeden odtiaľ, otec Landon, sa mal stať biskupom po Leovi Salterovi. V poslednej chvíli sa tak nestalo, lebo ho obvinili zo zneužitia nejakej tridsaťročnej ženy. Takže namiesto toho, aby sa stal biskupom, dostal sa tam, kam posielajú za sexuálne násilie.“

„Posielajú ich do inej farnosti, zvyčajne plnej detí.“ Suzanne sa od hnevu takmer triasli ruky.

Patrick pokrčil plecami a vzal jej papier. Bol investigatívny novinár a správal sa ako chodiaca encyklopédia pri každom škandále v okolí. Zoznámili sa pred dvoma rokmi, keď obaja pracovali v tých istých novinách.

„Suzanne,“ ozval sa hrozivo Patrick, „nerob to, prosím. Nechaj to tak.“

Neodpovedala. Sadla si do hojdacieho kresla a pritiahla si nohy k hrudi. Načiahla sa k zarámovanej fotografii, čo stála v kúte stola. Z rámu sa na ňu usmieval jej starší brat Adam. Na fotke mal dvadsaťosem rokov. Teraz mala dvadsaťosem ona a Adam tu už nebol.

„Suzanne,“ ozval sa vážne Patrick. Akoby na chvíľu v jeho hlase začula otca. „Toto je katolícka cirkev. Predstavuje vlastný štát so svojou vlastnou armádou a tú armádu tvoria predovšetkým právnici. Viem, ako tú cirkev nenávidíš. Aj ja by som ju na tvojom mieste nenávidel. Musíš však najprv popremýšľať, skôr ako sa do niečoho slepo vrhneš.“

„Nie som slepá. Presne viem, na čo sa pozerám. Anonymný tip, ktorý hovorí, že v štáte Wakefield je niečo prehnité. A ja zistím, čo je to.“

Patrick namáhavo vydýchol. „Dobre,“ prehodil napokon. „Dovolíš mi však, aby som ti pomohol. Dobre?“

Suzanne prevrátila oči a snažila sa neusmiať.

„Dobre, ak na tom trváš.“

„Takže, kde začneme?“ opýtal sa jej.

Suzanne ukázala na meno na faxe, ktoré ju zaujalo.

Otec Marcus Stearns, Sväté srdce, Wakefield, Connecticut.

„Začneme od neho.“

Patrick vybral notebook zo svojho vaku, ktorý odväčera ležal pohodený na pohovke.

„Jednoduché,“ prehodil a zapol ho. „Čo chceš o ňom vedieť?“

Suzanne sa znovu zahľadela na Adamovu fotografiu. Keby nezomrel, tento mesiac by mal tridsaťštyri rokov.

„Všetko.“

Nora potlačila úškrn, lebo si všimla, že Michael si k nej po prvý raz v živote prisadol. Chudák chlapec, trvalo mu celý rok, kým pozbieral odvahu, aby sa k nej priblížil. Bol mladý a krehký a ona ho nechcela do ničoho tlačiť. Michael sa volal Boží archanjel a hlavný bojovník, ale chlapec vedľa nej bol ten najpoddanejší muž, akého kedy stretla. Preto ho poriadne uštipla do stehna ponad Owenovu nohu, ktorý jej ukazoval svoj ďalší výtvor. Tentoraz to bola sedemramenná chobotnica, jedno chápadlo mala amputované. Nora pochválila kresbu, prehla ju a vložila do kabelky. Pekné ráno – užila si s milovaným mužom, objala svojho obľúbeného chlapca a nemo ju obdivoval jej obľúbený anjel. Jej šťastie vzápätí vyprchalo, lebo si všimla kňaza, ktorého nikdy predtým nevidela, ako si sadá do prvého radu. Uprel na ňu nesúhlasný pohľad. To ju nešokovalo ani neprekvapilo. Na nepriateľské pohľady cirkevných hodnostárov si už dávno zvykla, predovšetkým na Sørenov. Tento farár však upieral nelútostný pohľad na Mi-

chaela. Záhadný kňaz pozeral na Michaela so znechutením a s lútosťou. Aj Michael si všimol ten pohľad a z bledej tváre mu zmizla všetka farba.

Nore sa rozbúchalo srdce. Hádam ten farár nevie niečo o nej? Ako ona a Søren pomohli Michaelovi zotaviť sa po pokuse o samovraždu?

Skôr ako sa Nora poddala panike, zazvonil zvonec, začala hrať hudba, spoza kríža vyšiel Søren a zaujal svoje miesto pred oltárom.

„Pán s vami,“ začal Søren. Farár, ktorý prišiel na návštevu, zostal na svojom mieste. Nebolo to dobré znamenie. Ak niekto prišiel na návštevu, vždy sa podieľal na omši. Tento však len sedel a sledoval, čo niečo znamenalo. Neveštilo to nič dobré.

„I s duchom твоjím,“ dodala Nora so zvyškom kongregácie. Søren sa zdal pokojný ako vždy. Kňaz, čo prišiel na návštevu, ho vôbec neznervózňoval. Nora ho síce videla vyrovnaného, ale ju samu to príliš neupokojilo. Søren dokázal zachovať pokoj aj pri údere blesku.

Nora sledovala, ako sa prstami trikrát dotkol rohu oltára. Pre niekoho to bolo bezvýznamné gesto, ale pre ňu to bol signál. Chcel, aby po bohoslužbe prišla za ním do jeho pracovne, nie rovno k nemu do postele. Áno, niečo sa dialo. Boží zásah, akoby povedal Søren. Nora neznášala Božie zásahy.

Obrátila sa k Michaelovi a v jeho zvláštnych strieborných očiach sa zračil jej strach. Pozrela znova na Sørena a sama pre seba šepľala jediné slovo:

„Doriti.“